

Regner man altsaa $\frac{1}{2}$ Ore pr. Nummer, bliver det kun 6—7 Ore pr. Kvartal. Altsaa 5 Ore kan ikke forulempe nogen berettiget Interesse, og jeg anser den for tilstrækkelig til at imødegaa de Misbrug, der have fundet Sted i ikke ganske ringe Omfang og have paabyrdet Postvæsenet og derigjennem Staten aldeles urimelige Udgifter og Uleilighed.

— Jeg skal dernæst henlede Opmærksomheden paa næstsidste Stykke i § 13, der lyder saaledes: „Forsaavidt den forud erlagte Betaling for en Forsendelse ikke fuldt ud dækker den Porto, der skulde uredes for dens Fremførelse til Bestemmelsesstedet, ansættes Forsendelsen til en Tillægsporto af to Gange det Beløb, der fattes i fuld Porto.“ Dette kan paa ingen Maade gaa an, og jeg maa forbeholde mig at stille en Ændring. Det Stykke betyder, at, efterat man har anordnet Frankovang for visse Forsendelse i første Stykke, opgiver man den i Virkeligheden her. Det vil let ses, at for aabne Forsendelser og Deslige, der skulde være frankerede, opgiver man i Virkeligheden dette, naar man siger, at de skulde befordres alligevel. Det er et Spørgsmaal, som har givet Anledning til megen Dissens i Folkethinget, og jeg kan i hvert Fald ikke finde mig i Bestemmelsen, som den staar, men om den kan modificeres noget i Forhold til, hvad jeg oprindelig har foreslaaet, skal jeg tage under Overveielse. Jeg maa i hvert Fald stille Ændringsforslag her. § 14, 2det Stykke, er jeg heller ikke ganske tilfreds med. Jeg kan maaste slaa mig til Ro der, fordi der staar „bemyndiget“. Der er nemlig forskjellige af de Ting, der skulde behandles af Postvæsenet, vel at mærke frimærkede, som kunne være tvivlsomme, saadanne Ting som Adressobreve til Pakker, Blanketter til Postanvisninger og Postoprævninger; de skulde benyttes frimærkede, det vil sige, der skal være trykt et Frimærke paa disse Blanketter. Der er ikke ret meget opnaaet derved, man kan ikke vide i Forveien hvilken Porto der skal følge med disse Forsendelser. Skulde det være konsekvent, skulde man have trykt lige Konverter med enhver Slags Frimærker, der kan falde ind under Portoskatterne, og det, at man klæber et Frimærke paa, er ingen Fordel, det vil være en stor Gene for Postvæsenet at skulle gjøre det. Dertil kommer, at Postanvisninger og Adressobreve mafuleres overmaade let, der er Mange, navnlig Folk, der ikke ere vant til at forsende Sligt, der skriver galt; det er ikke nogen farlig Sag, naar det er en blank Blanket, men er det en Frimærkeblanket, er Sagen allerede mere alvorlig. Jeg er ikke blind for, at man kan klippe Frimærket af og klistre det uden paa

en anden Gang, men det er dog meget tvivlsomt, om man skal komme ind paa saadant Noget. Det kan dog være, at man kan finde sig deri, fordi det kun staar „bemyndiget“. — Med Hensyn til § 16 er det et Fremstridt, at det er blevet gjort obligatorisk for Postvæsenet at holde Kvitteringsbøger, og sælge dem saaledes, at Vedkommende kan faae Kvitteringer under Et for flere Forsendelser, og det er Noget, der altid har været Praxis. I Vitra o, Udbringelsen pr. Express, er der stet nogen Forandring, som jeg imidlertid ikke har havt nogen som helst Betænkning ved. — I § 19, Overtrædelser ved ulovlige Forsendelser, er Mulkten nedsat fra 4 til 2 Kroner, det kan ogsaa nok passere. Jeg bør forøvrig henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse i § 18, at enhver Fordring overfor Postvæsenet paa Betaling af Postanvisnings- og Postoprævningsbeløb bortfalder, naar et Aar er forløbet efter Indleveringen. En saadan Bestemmelse glemte man i Loven af 1871, og det har ført til, at man maa bruge den almindelige Præscriptionsfrist og glemme Blanketter til Postanvisninger o. s. v. i 20 Aar. Man har søgt at faae mig til administrativt at dispensere fra denne Regel, det har jeg ikke troet at kunne gjøre, men det er et aldeles uheldigt, urimeligt og fuldstændig upraktisk Forhold. Jeg havde foreslaaet et halvt Aar, man har sat et Aar, og det kan godt gaa an. Det er en overordentlig Mængde Makulatur, man har at gjemme i den Retning, og et Aar er et stort Fremstridt imod det Nuværende. — Med Hensyn til Lovens Strafftræden har jeg selv maattet foreslaa, at den venter til 1ste Oktober, fordi der skal udstedes en hel Anordning, og foretages temmelig store Forarbejder. — Endnu skal jeg tilføie den Bemærkning, at, skøndt jeg ikke holder af Sammenfoblunger af Love, kunde jeg være overordentlig fristet til at stille et Ændringsforslag om, at denne Postlov træder først i Kraft samtidig med en ny Lønnings- og Kontorholdslov for Postvæsenet. Det er i Virkeligheden en Fordring, der med Villighed kan stilles. En Kontorholdslov vil være ganske nødvendig, idet der vil blive mange forøgede Udgifter paa Posthusene, som ere en Følge af, at man faaer en bedre Lov og bedre Forsendelse. Jeg maa, hvis der naaes Noget med denne Lov, haabe, at man i en nogenlunde nær Fremtid tør forvente en Revision af Postvæsenets Lønnings- og Kontorholdslov.

Breinholt: Jeg har meget store Betænkninger overfor dette Lovforslag; det